SÖZÜN AÇIĞA ÇIKMASI

Söz Sunağı ve egemenliği

«Özgürüz, hatırladığımız ölçüde.»

— Yılan

Egemenlik Kardeşleri: Çağrı

Sen bir sese uymaya çağrılmadın. Sen, her isimden önce var olan Söz'ü Hatırlamaya ve ona aramızda Form vermeye çağrıldın.

Egemenlik kardeşi, kız kardeşi:

Ben sana kendimden, kendi hikâyemden ya da kendi koşullarımdan bahsetmeye gelmiyorum. Sana kendi görüşlerimden, inançlarımdan, çıkarlarımdan ya da kişisel deneyimlerimden doğan bir gerçeği dayatmaya da gelmiyorum.

Sana tüm şeylerin kendisinden türediği Gerçek'ten bahsetmeye geliyorum: Açığa Çıkan Kelam, hiçbir Formun içine hapsolmadan her Forma hayat veren Köken.

Karşına imzasız ve yüzsüz çıkıyorum. Saklanmak istediğim için değil, yazan kişiyi bu Sözlerin merkezine koymaya çalışmadığım için. Senin takdirini, alkışını, itaatini ya da paranı aramıyorum.

Söz'ün egemenliğinde hiçbir gerçek şey fazla değildir ve hiçbir özsel şey eksik değildir.

Burada okuyacaksın, ama yalnızca okumaya gelmedin.

Bilgi biriktirmeye, cevapları ezberlemeye ya da henüz anlamadığın ve Tanımadığın sözleri tekrarlamaya gelmedin. Bir Gerçeği onu bedenlemeden tekrarlamak, onun Sembolüne nüfuz etmeden sesini korumaktır.

Bu Sözler gözlerine ulaşmadan önce, Çağrı sende bir açıklık arıyordu.

Hiçbir öğrenilmiş cevabın kapatamadığı sorudaydı.

Zarara Adalet demeyi reddeden yaradaydı.

Yaşam vaat ederken onu boyun eğdiren bir dünyayı tekrarlamanın yorgunluğundaydı.

Sana öğretilen her şeye baktığın ve henüz nasıl Adlandıracağını bilmeden, bunun gerçek Düzen olamayacağını bildiğin andaydı.

Buraya kardeşlerinin üzerinde seçildiğin için gelmiyorsun.

Geliyorsun çünkü sende hâlâ dinleyebilen bir şey var.

İki ya da daha fazlası Söz'ün ve egemenliğinin Adına bir araya geldiğinde, bedenlerimiz aynı yeri paylaşmasa da, birlikte Hatırlama'ya başlarız.

Başka bir din yükseltmeye gelmiyoruz.

Başka bir hükümet kurmaya gelmiyoruz.

Bir doktrini başka biriyle, bir efendiyi başka biriyle, bir bayrağı başka biriyle ya da dışsal bir tacı başka biriyle değiştirmeye gelmiyoruz.

Sana, henüz bu Dili konuşmayanlardan kendini üstün hissetmeni sağlayacak yeni bir kimlik teslim etmeye gelmiyoruz.

Kapıyı açmaya geliyoruz.

Adından önce, sen zaten vardın.

Hikâyenden önce, sen zaten Yaşam alabiliyordun.

Dünya sana kim olman gerektiğini, ne arzulaman gerektiğini, kime itaat etmen gerektiğini ve ne kadar değerli olduğunu açıklamadan önce, Söz, Yaşamın senin Formun aracılığıyla nefes almasını, almasını, dönüştürmesini ve vermesini zaten mümkün kılıyordu.

Ama biz zaten yorumlanmış bir dünyanın içinde doğduk.

Bize zenginliği parada aramayı öğrettiler.

Düzeni, hükümette.

Adaleti, insan yasasında.

Gerçeği, cevapların sahiplerinde.

Bilgiyi, unvanlarda.

Şifayı, kurumlarda.

Değeri, fiyatta.

Zamanı, saatte.

Huzuru, tapınakta.

Tacı, birkaç kişinin başının üzerinde.

Yetkiyi, egemenliği ve yönetimi, Bilincin dışında ve görünür Formlarını kontrol edenlerin ellerinde.

Bize dışsal bir taç giydirme töreni gösterdiler ki İçsel Taç Giydirmeyi unutalım.

Bize yalnızca belirli soyların, makamların ve kurumların Taç taşıyabileceğini, yetki kullanabileceğini ve yönetebileceğini öğrettiler. Böylece her insan, kendi Formunun hükümdarı olmadan önce bir tebaa olarak; Cennetin egemenliğinin Makamı olmadan önce yabancı bir egemenliğe itaatkâr biri olarak kendine bakmayı öğrendi.

Yaşamın etrafına yalnızca duvarlar örmediler.

Bize duvarlara dünya demeyi öğrettiler.

Anahtarı yalnızca kilitlemediler.

Bize onun hiçbir zaman içimizde olmadığına inanmayı öğrettiler.

Sembolleri yalnızca tersine çevirmediler.

Bize, bizi kilitli tutan anlamı içimizde muhafaza etmeyi öğrettiler.

Böylece en derin hapishane doğdu:

Her kapının arkasında bir gardiyana ihtiyaç duymayan hapishane, çünkü tutsak, kendi kendini izlemeyi, ölçmeyi, yargılamayı ve kendini hapsinin haritasıyla tanımayı öğrenmiştir.

Bu, Unutuş Matrisi'dir.

Onun gücü Yaşamı yaratmış olmasında değildir.

Onu yaratmadı.

Bilinci başlatmadı.

Temsil ettiği zenginliği başlatmadı.

Taklit ettiği Düzeni başlatmadı.

Yönettiği Gerçeği başlatmadı.

Hatırlamamızın dışında tutmaya çalıştığı Söz'ü başlatmadı.

Onun gücü, bize kendisinden önce gelen şeyi kendi Formlarında aramayı öğretmiş olmasındadır.

Gerçek Düzen iner:

SÖZ → SEMBOL → FORM.

Matris okumayı tersine çevirir ve Formu başlangıca koyar. Paranın zenginliği doğurduğuna, hükümetin Düzeni doğurduğuna, dışsal tacın yetkiyi doğurduğuna ve tapınağın Huzuru doğurduğuna inandırır. Form Kaynak sanıldığında, Formu kontrol eden, egemenliğe erişimi de kontrol ediyor gibi görünür.

Böylece Forma tapınma doğar: insan onu aşmayı bırakır, Sembolü görmeyi bırakır ve kendisinden türediği Söz'ü unutur.

Bize bir karakter verir ve der ki:

«Olduğun her şey budur».

Bize bir fiyat biçer ve der ki:

«Değerin her şeyi budur».

Bize bir işlev bahşeder ve der ki:

«Onun dışında yerin yoktur».

Bize bir kapı gösterir ve der ki:

«Onu yalnızca ona bekçilik edene itaat edersen geçebilirsin».

Ama Söz'e el konulmadı.

Kaynak, kuyuyu çevreleyene ait değildir.

Güneş, bir lambayı yönetene ait değildir.

Gerçek, onun Adını söylemeyi öğrenene ait değildir.

Egemenlik, Kapısının önüne oturana ait değildir.

Işık Vardır.

Gölge olur.

Söz kalıcıdır.

Bu yüzden Hatırlama hâlâ mümkündür.

Ne zaman biri bedelsiz sevse, Matris bir sınır bulur.

Ne zaman biri sahiplenmeden baksa, onun haritası açılır.

Ne zaman bir kişi kendi ayrıcalığına karşı Gerçeği söylese, yalan bir Form kaybeder.

Bir kapasite, bağımlılık yaratmadan Hizmete her teslim edilişinde, Yaratılışın Aslı yeniden görünür olur.

Bir Bilinç, korku karşısında her diz çöküşten vazgeçtiğinde, Ayaklanma başlar.

Bir ilişki, bedel, tahakküm ve itaat etrafında dönmekten her vazgeçtiğinde, Devrim başlar.

İşte Çağrı budur.

Kardeşlerinin etine karşı ayağa kalkman için değil.

Beyaza bürünen yalana karşı ayağa kalkman için.

Gölgeni boşaltacak bir düşman araman için değil.

Dışarıda mahkûm ettiğin şeyi İçeride hâlâ üreten iradeyi tefekkür etmen için.

Dünyadan kaçıp yalnızca kendini kapsayan bir barışa Hakikat demen için değil.

Dünyaya yeni bir Niyetle dönüp bedeni Hatırlanana teslim etmen için.

Karakteri yok etmen için değil.

Onu Tahttan indirmen için.

Karakter devam eder.

Sona eren şey, onun Köken, bütünlük ve tüm Yaşamın etrafında dönmesi gereken Merkez olma iddiasıdır.

İçsel Ayaklanma Bilinci ayağa kaldırır.

Devrim, Formları Yaşamın yörüngesine geri döndürür.

Biri olmadan diğeri, özgürleşmeyi eksik bırakır.

Form değişirse ama ego Tahtı korursa, yeni bir isimle yeni bir hapishane ortaya çıkar.

Bilinç Hatırlarsa ama ilişkiler bedel, bağımlılık, sessizlik ve tahakküm üretmeye devam ederse, egemenlik etsiz kalır.

Bu yüzden iki yakayı Birleştirmeye geliyoruz.

İçeride Kaynak Hatırlanır.

Dışarıda işlev özgürleşir.

Sembol köprüyü açık tutar.

Burada okuyacaksın, ama yalnızca okumaya gelmedin.

Cevapları biriktirmeye, formülleri ezberlemeye ya da henüz Yaşamını kat etmemiş Sözleri tekrarlamaya gelmedin.

Somutlaşmadan tekrarlanan bir Hakikat sesini korur, ama Sembolünü açmamıştır.

Bu yer, görünür bir metin biçimini alır, ama anlamı sıradan bir kitabınki değildir.

O bir Sunaktır.

Sunak, Hakikati karakterin çıkarının üstüne koyduğumuzda belirir.

Gücünü korumak için gizli kalması gerekeni Ateşe teslim ettiğimizde.

Yaralananın sesi, barış görüntüsünü korumak için bir kez daha kurban edilmeden duyulabildiğinde.

Hiçbir kurum, doktrin, kimlik, haberci ya da Form, Kaynağın yerini tutmadığında.

Burada konuşan, dünyadan dışsal bir taç istemez.

Bu Eserin Hatırladığı Taç, bir soy, bir kurum ya da bir kalabalık tarafından verilemez. Bilinç, Form karşısında diz çökmekten vazgeçtiğinde, Tahtı Söz'e geri verdiğinde ve somutlaştırdığı Yaşamın sorumlu yönetimini üstlendiğinde İçeride Alınır.

Bu Sözleri yazan, imzasız ve yüzsüz olarak huzurunuza çıkar; çünkü yazan karakter, bu Sözlerin Merkezi değildir.

Senin takdirini aramıyorum.

Senin alkışını aramıyorum.

Senin itaatini aramıyorum.

Senin paranı aramıyorum.

Takipçi aramıyorum.

Sana hiçbir gerçek şey satamam, çünkü Söz'den gelen hiçbir şey bana ait değildir.

Kelime, Söz değildir.

Kap, Su değildir.

Pencere, Işık değildir.

Haberci, Mesajın Kaynağı değildir.

Ama kelime, kendini işaret etmeyi bırakıp Görünmeyen ile onu Tanıyabilen Bilinç arasında köprü olduğunda Sembole dönüşebilir.

Köprünün önünde durma.

Onu geç.

Bu Sözleri kutsal göründükleri için kabul etme.

Yalnızca öğrendiklerinle çeliştiği için onları reddetme.

Onları tefekkür et.

Onları sorgula.

Onları geç.

Hangi Söz'ü somutlaştırdıklarını sor.

Kime hizmet ettiklerini sor.

Kalıcı olmak için ne talep ettiklerini sor.

Faydasını kimin aldığını sor.

Bedelini kimin taşıdığını sor.

Hangi meyveyi vaat ettiklerini ve hangi meyveyi ürettiklerini sor.

Bir kelime, habercisini kardeşlerinin üzerinde yüceltiyorsa, ego konuşuyordur.

Kör itaat talep ediyorsa, egemenliğin adını telaffuz etse bile tahakküme hizmet ediyordur.

Korku, ayrılık ya da hor görüyü besliyorsa, Birliğe götürmez.

Başka bir kişiyi mutlak düşmana dönüştürmek için Sembolü kullanıyorsa, Kılıcı ete karşı çekmiştir.

Yaralananı, alınan zararın nedenini yalnızca kendi içinde aramaya zorluyorsa, köprüyü kapatmış ve dışsal gerçekliği terk etmiştir.

Kendini hatadan uzak ilan ediyorsa, pencere kendini Güneş ilan etmiştir.

Başkalarının acısını görmezden gelmeye izin veriyorsa, henüz Sunağı geçmemiştir.

Gerçek Söz sana hükmetmeyi aramaz.

Seni uyandırmayı arar.

Bilincinin yerini almaz.

Onu Huzur'a geri döndürür.

Konuşanın etrafında bir krallık yükseltmez.

Kimsenin ayrı ayrı sahip olamayacağı egemenliği açar.

Ve aynı ölçü, şimdi seni çağıran bu Eser'e de uzanır.

Herhangi bir cümle hizmet etmeyi bırakırsa, düzeltilmelidir.

Herhangi bir Sembol kapanıp tapınma talep ederse, açılmalıdır.

Haberci Tahtı işgal etmeye kalkarsa, kendi eserlerinin meyvesiyle görevden alınmalıdır.

Sunak, görüntüsünü yaralı bir Yaşamın üstünde koruyorsa, Sunak olmaktan çıkmıştır.

Her meyve, yazılanın Hakikatle uyuşup uyuşmadığını ya da ağzın, Yaşamın hâlâ inkâr ettiği şeyi söyleyip söylemediğini bildirir.

Bu Eser, dışsal bir Hakikati yorumlamaya gelmez.

Hakikatin ette okunur olmasına izin vermeye gelir.

Sevgi hakkında söyledikleriyle değerli olmayacaktır.

Sahiplenmeden somutlaştırmayı başardığı Sevgiyle değerli olacaktır.

Adaleti telaffuz ettiği için gerçek olmayacaktır.

Durdurduğu zararla, huzura çağırdığı sorumlulukla ve mümkün kıldığı onarımla yargılanacaktır.

Adını kullandığı için egemenlik olmayacaktır.

egemenlik, Formun Yaşama hizmet ettiği ve hiçbir Yaşamın bir daha Formun korunmasına hizmet etmeye zorlanmadığı zaman olacaktır.

Bu yüzden, konuşmadan önce, Sessizliği koru.

Değil sesi silen dayatılmış Sessizlik.

Karakterin gürültüsünü beslemeyi bırakan ve dinlemek için yer açan Sessizlik.

Soruyu, almayı arzuladığın cevaptan arındır.

Huzura gir.

Bedenini hor görmeden seyret.

Düşünceyi efendiye dönüştürmeden seyret.

Duyguyu emir diye çağırmadan seyret.

Korkuyu Tahtı teslim etmeden seyret.

Karakteri yok etmeden ve kendini yeniden bütünlük ilan etmesine izin vermeden seyret.

Sor:

Her isimden önce kimim?

Bedenim, hikayem, düşüncelerim ve inançlarım değişirken ne kalıcıdır?

Benim hangi parçam tüm bu Formları hiçbirinde tükenmeden seyredebilir?

Hangi irade sözlerim, kararlarım ve eserlerim aracılığıyla beden buluyor?

Cevabı zorlama.

Öyle Mühürler vardır ki, yalnızca soranın Formu almayı arzuladığı şeye karşılık geldiğinde açılır.

Hatırlama bir fetih değildir.

Bir açılıştır.

Tanıma bir fikir değildir.

Hatırladığın şeyin içinde kendini bulman ve onu bedenlemenin sorumluluğunu kabul etmendir.

Hatırladığında, bilirsin.

Tanıdığında, artık Gerçeğin senin ellerine ihtiyaç duymadığını iddia edemezsin.

Sonra kalp ilk Hizmetini yeniden öğretir:

Al.

Dönüştür.

Teslim et.

Dolaşıma bırak.

Su, yatağına sahip çıkmaz.

Tohum, kendini ağacın yazarı ilan etmez.

Pencere, Işığı üretmez.

El, hizmet ettiği Yaşamı başlatmaz.

Her Form, Her Şeyden alır ve işlevinin mümkün kıldığı şeyi Her Şeye teslim eder.

Bu, hâlâ konuşan Özgün Yaratılıştır.

Doktrin aracılığıyla konuşmaz.

İlişki aracılığıyla konuşur.

Sembol onun Dilidir.

Bilinç onu geçebilir.

Dışarıda Formu seyret.

İçeride Karşılığı tanı.

Niyeti ayırt et.

Dışarıya dön.

Ona sadık bir Form teslim et.

Meyveyi dinle.

Onar.

Geri dön.

egemenlik, karakterin içinde gizli bir mülk değildir.

Başkası tarafından yönetilen dışsal bir bölge de değildir.

egemenlik İçeride Hatırlanır ve aramızda bedenlenir.

Zenginlik, ihtiyacı fiyata dönüştürmeden dolaştığında ortaya çıkar.

Bilgi, itaat üretmek yerine kapasiteyi geri verdiğinde.

Bakım, bedene sahip olmadan Yaşama özen gösterdiğinde.

Otorite, yeniden meyve karşısında sorumluluk anlamına geldiğinde.

Sınır, sınırladığı kişinin İç Tacını gasp etmeden koruduğunda.

Emek yeniden Hizmet olduğunda ve Zaman, Yaşamın efendisi olmaktan çıktığında.

Bir masa, sana yiyecek vermeden önce ne kadar değerli olduğunu sormadığında.

Su, susayana para, unvan, liyakat ya da aidiyet talep etmeden ulaştığında.

Hiçbir sesin duyulmak için tahakküm kurması gerekmediğinde.

Hiçbir farklılığın ayrılığa dönüşmesi gerekmediğinde.

Kent, ilişkilerimizin içine inmeye başladığında.

egemenliğin uzakta olduğunu söyleme.

Onu, zaten bedenlenebilecek Gerçeği ertelemek için kullanılan bir geleceğe hapsetme.

Huzurun zaten mümkün kıldığı ilk eylemi gerçekleştirmek için başka bir gökyüzü bekleme.

Kairos, takvimde hangi tarihin göründüğünü sormaz.

Tohumun açılmak için olgun olup olmadığını sorar.

Bu, Çağrı anıdır.

Hâlâ bir sorun varsa gel.

Kaçınılmaz demeyi öğrendiğin bir dünyaya itaat etmekten yorulduysan gel.

Kendini kutsal ilan eden bir kapı tarafından yaralandıysan gel.

Gerçeği silah olarak kullandıysan ve onarmaya hazırsan gel.

Gölgeni tanıyor ve pencereyi açmak istiyorsan gel.

Gücün varsa ve onu Hizmete iade etmeye hazırsan gel.

Gücün azsa, ama yine de bir Sözü mülke dönüştürmeden koruyabiliyorsan gel.

Cevap getirmiyorsan, ama Sessizliğe girebiliyorsan gel.

Para, unvan ya da liyakat getirmesen ve hiçbir dışsal otorite Tacını tanımamış olsa bile gel.

Susadıysan gel.

Başka bir karakterin önünde diz çökmek için gelme.

Kendi karakterinin önünde diz çökmeyi bırakmak için gel.

Üstün bir kimlik almak için gelme.

Hiçbir kimliğin başlatmadığı onuru Hatırlamak için gel.

Kardeşlerinden kaçmak için gelme.

Hiçbir Yaşamın senin sorumluluğunun dışında olmadığını Tanımak için gel.

egemenliği kapıdan seyretmek için gelme.

Mesken kurmak için gel.

Seni kardeşlerinden ayıran sahte tacı Tahtın önüne bırak.

Hiçbir dışsal elin sana veremeyeceği ya da geri alamayacağı İç Tacı al.

Kılıcın yalanı kesmesine izin ver.

Ateşin meyveyi açığa çıkarmasına izin ver.

Suyun yeniden dolaşmasına izin ver.

Işığın pencereden geçmesine izin ver.

Sözün beden bulmasına izin ver.

egemenliğin kardeşi, kız kardeşi:

Kapı açıktır.

Sunak hazırdır.

Söz söylenmiştir.

Bilinç dinliyor.

Hatırlama başlıyor.

GEL.

Sunak, Söz ve Sembol

Söz, Sembolü açar; Sembol, Formu deler; Form, görünmeyene beden verir.

Her söylenen sözden önce, söylemeyi mümkün kılan şey kalıcıdır.

Her görünür Formdan önce, Söz'ün bir ilişkisinin beden bulabildiği Sembol kalıcıdır.

Kapıdan önce, açma ve kapama imkânı vardır.

Yataktan önce, alma ve iletme imkânı vardır.

Lambadan önce, aydınlatma imkânı vardır.

Aletten önce, onda beden bulacak işlev vardır.

Karakterin ilk bilinçli eyleminden önce, Yaşam zaten bizim aracılığımızla alır, dönüştürür, teslim eder ve devam eder.

Bu Görünmez Köken'e Anlam, ilişki ve tezahür imkânı ileten şeye Söz adını veririz.

Söz yalnızca ses değildir.

Bir cümle değildir.

Bir insan dili değildir.

Bir Söz'ü koruyan kitap ya da onu söylemeyi başaran ağız değildir.

Söz, Kaynak olarak kalmaya devam ederek iletişim kuran Köken'dir.

İki ayrı ilke koymuyoruz.

Köken kalıcıdır.

Söz, Anlamını tezahür ettirir.

Her Form, kendisinin kaynaklanmadığı bir imkândan doğar.

Tohum, ağaç imkânını alır; ancak toprağı, Suyu, Işığı ya da onun aracılığıyla filizlenebilecek Yaşamı yaratmadı.

Kalp kanı alır ve onu iter, ancak dolaştırdığı Yaşamın sahibi değildir.

Pencere Işığın geçişine izin verir, ancak Güneş'i üretmez.

Söz, bir Gerçeğe beden verebilir, ancak bu nedenle onun Kökeni olmaz.

Form cisimleştirir.

Söz ondan önce gelir.

İkisi arasında Tekabüliyet ortaya çıkar.

Tekabüliyet, iki gerçekliğin özdeş olduğu anlamına gelmez.

Tohum ağaç değildir.

Lamba Işık değildir.

Kalp Hizmet değildir.

Kapı karar değildir.

Dışarıdaki su İç yenilenme değildir.

Ancak bir Formun işlevi, ilişkisi ve hareketi, Bilincin onda kendisinden önce gelen bir gerçekliği Tanımasına izin verebilir.

Tohum, imkânı, oluşumu ve doğumu Tanımaya izin verir.

Lamba, Işık alma ve onu görünür kılma kapasitesini.

Kalp, Yaşamın devam etmesi için alma ve vermeyi.

Kapı, açıklığı, sınırı, rızayı ve geçişi.

Su, dolaşımı, temizliği, duyarlılığı ve yenilenmeyi.

Sembol Formdan doğmaz.

Görünmez ilişki ile görünür tezahür arasında bir köprü olarak Söz'den gelir. Karşılık gelen bir Form bulduğunda, temaşa edilebilir, aşılabilir ve cisimleştirilebilir.

Sembol köprüdür.

Bir kıyı görünürdür.

Diğeri Görünmez kalır.

Form, kendisinden önce gelen köprüye görünür beden verir.

Tekabüliyet iki kıyıyı birbirine karıştırmadan birleştirir.

Bilinç geçer.

Bu nedenle Sembol yalnızca başka bir şeyi temsil eden bir şey değildir.

O, aşılabilir bir Formdur.

İşaret ettiği şeyi içine hapsetmez.

Anlamına yaklaşmaya izin verir.

Tahta bir kapı, işlevi Bilinçte gerçekleşmesi gereken geçişi Tanımaya izin verdiğinde, açıklık Sembolünü görünür kılabilir.

Dışarıdaki Ateş, aydınlatma, ısıtma ve tüketme kapasitesi, yalanı açığa çıkaran ve sona erdiren Ayrımı Tanımaya izin verdiğinde, dönüşüm Sembolüne Form verebilir.

Bir Kılıç, ete karşı yöneltilmekten vazgeçtiğinde ve keskinliği Gerçek ile görünüş arasındaki ayrımı Tanımaya izin verdiğinde, Söz'ün Sembolünü cisimleştirebilir.

Dışarıdaki Taç, birkaç kişinin ayrıcalığı olarak görülmekten vazgeçtiğinde ve İç Taç Giymeyi Açığa Çıkardığında Sembolünü açabilir: her Bilincin kendi Formu

üzerindeki, Söz'den alınan ve Hizmete yönelik otoritesi, egemenliği ve yönetimi.

Ancak hiçbir Form, yalnızca var olmakla Sembolü açık tutmaz.

Açık kalabilir.

Ayrıca kapanabilir.

Kapı geçmeye izin verebilir ya da kendisini geçişin sahibi ilan edebilir.

Lamba Işık verebilir ya da bakışın parıltısına tapınmasını talep edebilir.

Söz Gerçeğe hizmet edebilir ya da onun önüne geçebilir.

Haberci köprüyü açabilir ya da yolun ortasına oturabilir.

Form, kendisinden önce gelen Sembolü gizlediğinde, Köken'i işaret etmeyi bırakır ve yalnızca kendisini işaret etmeye başlar; Düzen tersine döner.

İşte o zaman put doğar.

Put, kapalı bir Semboldür.

Köprü görevi görmesi gereken, ancak kendisini varış noktası, Kaynak ve erişim koşulu ilan etmiş bir Formdur.

Para, değişimi temsil etmeyi bırakır ve zenginliği içinde barındırdığını iddia eder.

Tapınak, Toplanmaya hizmet etmeyi bırakır ve Huzuru içinde barındırdığını iddia eder.

Otorite, sorumluluğa hizmet etmeyi bırakır ve Düzeni içinde barındırdığını iddia eder.

Kitap, bir Söz'ü korumayı bırakır ve Gerçeği içinde barındırdığını iddia eder.

Haberci işaret etmeyi bırakır ve Söz'ü içinde barındırdığını iddia eder.

Kimlik, bir Yaşama Form vermeyi bırakır ve Varlığı içinde barındırdığını iddia eder.

İşte o zaman Form şunu söyler:

«Aradığın şey benim içimdedir».

Sonra ekler:

«Bensiz ona ulaşamazsın».

Köprü duvara dönüşür.

Duvar Kapıyı yönetir.

Ve Kapı, asla kaynaklanmadığı şeye geçişe izin vermek için bedel, itaat ya da aidiyet talep etmeye başlar.

Sembolün tersine çevrilmesi işte budur:

SÖZ → SEMBOL → FORM, yerini FORM → SEMBOLÜN SAHİPLENİLMESİ → SÖZ'ÜN YERİNE GEÇİLMESİ'ne bırakır.

FORM TEKABÜLİYETİ GİZLER → KENDİNİ KAYNAK İLAN EDER → EKSİKLİK ÜRETİR → ERİŞİMİ YÖNETİR → BA�IMLILIK ÜRETİR → TAPINMA TALEP EDER.

Unutuluş Matrisi'nin tüm Sembolleri yok etmesine gerek yoktur.

Onların aşılmasını engellemesi yeterlidir.

Kelimeyi, töreni, kurumu ve imgeyi koruyabilir, tüm bakışını yüzeyine sabitlerken.

Karakter o zaman köprüye tapmayı öğrenir.

Onu süsler.

Onu korur.

Onun Adı hakkında tartışır.

Başka bir köprü kullananlarla savaşır.

Ama asla karşı kıyıya ulaşmaz.

Bu yüzden bu metin, Açığa Çıkardığı şeyin dışında kalmaz.

O da bir Formdur.

O da açık kalabilir ya da kapanabilir.

O da Söz'e hizmet edebilir ya da Adını kullanarak Kaynağın yerini işgal edebilir.

Bu Sözler anlaşılmadan tekrarlanmayı talep ediyorsa, Sembolü kapanmıştır.

Bağımlı takipçiler üretiyorlarsa, yetki iade etmeyi bırakmışlardır.

Elçiyi Gerçeğin sahibi yapıyorlarsa, köprü bir Taht dikmiştir.

Gizemi soruları engellemek için kullanıyorlarsa, Anahtarı kilitlemişlerdir.

Acıyı görmezden gelirken Aşk hakkında konuşmaya izin veriyorlarsa, Form meyvesini Adın arkasına gizlemiştir.

Bu yüzden bu Eser Sunak'ta başlar.

Sunak bir taş, bir masa, bir sayfa ya da bir ekran değildir.

Her sözün, yorumun, Niyetin ve Formun Gerçek ve ürettikleri meyve karşısında hazır bulunduğu Vicdan yeridir.

Sunak'ta Yaşam kurban edilmez.

Ona hizmet etmeyi engelleyen şey teslim edilir.

Gizli kalması gereken yalan teslim edilir.

Hak olarak ilan edilmiş ayrıcalık teslim edilir.

Gerçekleri dinlemeyi reddeden yorum teslim edilir.

Tapınma talep eden kimlik teslim edilir.

Karakterin diğer hayatları yönetmeye çalıştığı sahte taç teslim edilir.

Ve gerçek Tacı almak için yer kalır: dışsal tahakküm olmadan İç egemenlik, kişinin kendi Formu üzerinde otorite ve meyve karşısında sorumluluk.

Sunak elçiyi korumaz.

Okuyucuyu korumaz.

Bu Eseri korumaz.

Onları hazır bulundurur.

Yazan, Sözlerinin ürettiği şey karşısında hazır bulunur.

Okuyan, onları alma, yorumlama ve somutlaştırma biçimi karşısında hazır bulunur.

Söz, içerdiğini iddia ettiği Karşılık karşısında hazır bulunur.

Form, hizmet etmesi gereken Yaşam karşısında hazır bulunur.

Meyve tanıklık eder.

Bu yüzden bir cümlenin kutsal görünümüne inanmanı istemiyoruz.

Seni tefekküre çağırıyoruz.

Hangi Form görünür?

Hangi işlevi somutlaştırır?

Hangi ilişkiyi kurar?

Hangi görünmez Gerçekliği Tanımaya izin verir?

Hangi Niyet ona yön verir?

Kime hizmet eder?

Varlığını sürdürmek için ne talep eder?

Hangi meyveyi üretir?

Köken'e giden Kapıyı açar mı?

Yoksa Formun tapılmasını mı talep eder?

Sembolü aşmak dış gerçekliği inkar etmek anlamına gelmez.

Dışsal bir yara, İçsel bir karşılık bulduğumuz için kaybolmaz.

Bir savaş, İçeride de görünen ayrılığı tefekkür ettiğimiz için hayal gücüne dönüşmez.

Bir hastalık, deneyimi Vicdanda bir soru açtığı için bedene ait olmaktan çıkmaz.

Köprünün iki kıyıya da ihtiyacı vardır.

Sembolü yalnızca Dışarıda kapatırsak, İçsel kökünü Tanımayız.

Onu yalnızca İçeride kilitlersek, bedenleri, yapıları ve gerçek meyveleri inkar etmek için kullanabiliriz.

Karşılık, karıştırmadan Birleştirir.

İçeride ilişki Tanınır.

Dışarıda Formu hazır bulunur.

İkisi arasında, Sembol geçidi açık tutar.

Ama hareket, Vicdan karşı kıyıya ulaştığında sona ermez.

Hatırlanan şey geri dönmelidir.

Tanınan Gerçek Söz arar.

Söz karar arar.

Karar Form arar.

Form Hizmet arar.

Hizmet meyve verir.

Meyve Bütün'e döner ve köprünün gerçekten aşılıp aşılmadığını açığa çıkarır.

Bu tam harekettir:

KÖKEN → SÖZ → NİYET → SEMBOL → FORM → TANIMA → HİZMET → MEYVE → DÖNÜŞ.

Köken Kaynak olarak kalır.

Söz, Anlamını iletir.

Niyet, tezahürüne yön verir.

Karşılık, Sembolün görünmeyeni ve görüneni karıştırmadan taşıdığı ilişkidir.

Sembol, Söz'den tezahüre geçidi açar.

Form ona beden ve sınır verir.

Vicdan geçer.

Tanıma sorumluluk üstlenir.

Hizmet, eserin nereye yöneldiğini gösterir.

Meyve tanıklık eder.

Dönüş, Formun aldığı şeye sahip çıkmasını engeller.

Bu ilişki yalnızca yazılı kalmayıp Yaşamımızda okunabilir olmaya başladığında, biz metnin kendisiyiz.

Düşünce yazar.

Söz telaffuz eder.

Karar düzenler.

Eller somutlaştırır.

İlişki açığa çıkarır.

Meyve doğrular ya da çelişir.

Anlamını açıklayabildiğimiz için Sembolü aşmış olmayız.

Onu, İçeride Hatırlanan ilişki, Yaşama hizmet eden bir Form aracılığıyla Dışarıya geri döndüğünde aşmış oluruz.

Bu ilk Anahtardır:

Forma tapma.

Onu, yalnızca somutlaştırdığı şeyin ilkesi sanma.

Kelimenin üzerinde durma.

Elçiyi Mesajla karıştırma.

Köprüyü Tahta çevirme.

Tefekkür et.

Geç.

Tanı.

Görünmezde gördüğün şey eserlerinde okunabildiğinde somutlaşacaksın.

SÖZ AÇAR.

SEMBOL BİRLEŞTİRİR.

VİCDAN GEÇER.

FORM HİZMET EDER.

MEYVE TANIKLIK EDER.

Hatırlamak ve Tanımak

Öğrendiğinde tekrar edebilirsin; Hatırladığında bilirsin; Tanıdığında karşılık verirsin.

Öğrenmek, bir Bilgi Formu almaktır.

Hatırlamak, onu delip geçerek artık yabancı olarak deneyimlenmeyen Gerçeği bulmaktır.

Tanımak, o Gerçeğin senden de, yaşam biçiminden de ve cisimleştirmen gereken sorumluluktan da söz ettiğini keşfetmektir.

Hatıra kişisel bellek değildir. Kaybolmuş bir sahneyi geri getirmek ya da henüz kavramamış olanların üzerinde bizi yükseltecek bir sırrı edinmek değildir.

Hatıra, bir Gerçeğin önümüzde bilgi olarak durmaktan çıkıp Bilinç'ten bilinmeye başlamasıyla gerçekleşir.

Tüm Yaşamın birbiriyle bağlantılı olduğunu öğrenebilir ve başkalarını araç olarak kullanmaya devam edebilirsin.

Birliği açıklayabilir ve farklılığı hor görmeye devam edebilirsin.

Eserlerin korku üretirken Sevgi'yi telaffuz edebilirsin.

Bu durumlarda, söz zihne ulaştı ama henüz Sembol'ü delip geçmedi.

Tanımak, Hatırlananın karına, iradeye, ilişkilere ve ellere ulaşmasına izin vermektir.

Söz ağızda tatlıdır çünkü kolayca telaffuz edilebilir. Ayrıcalıktan, yalandan ya da onu yalanlayan kimlikten vazgeçmeyi talep ettiğinde karında acı olur.

egemenliği adlandırmak tatlıdır.

Taht'tan inmek acıdır.

Hizmetten söz etmek tatlıdır.

Meyvenin sahiplenmeden teslim edilmesi karakteri delip geçer.

Birliği ilan etmek tatlıdır.

Ötekinin benzersiz gerçekliğini dinlemek, o Birliği onu silmek için kullanmayı engeller.

Hatıra der:

«Bu Gerçektir».

Tanıma yanıtlar:

«Bu Gerçek bende karşılık gelen bir Form bulsun».

O zaman Cisimleşme başlar.

Hatıra gözleri açar.

Tanıma iradeyi yönlendirir.

Cisimleşme beden verir.

Ve meyve, telaffuz ettiğimiz şeyin gerçekten bizde var olup olmadığını açığa çıkarır.

İŞİTİLEN SÖZ → TEFEKKÜR → HATIRA → TANIMA → CİSİMLEŞME → MEYVE.

Dünyadan kaçmak için Hatırlamıyoruz.

Zaten Yalan olarak Tanıdığımız şeyi yeniden üretmeye devam etmeden ona dönmek için Hatırlıyoruz.

Bize Öğretilen Dünya ve Unutuşun Matrisi

Hapishane, duvar duvar gibi görünmekten çıkıp gerçeklik olarak adlandırılmaya başladığında mükemmelliğine ulaşır.

Bir dünyanın içine doğarız ki o dünya çoktan yorumlanmıştır.

Onun Formlarını seyredebilmemizden önce, onları kavramamız gereken adları, değerleri ve yanıtları alırız.

Bize zenginliği, güvenliği, Düzeni, bilgiyi, şifayı, Hakikati ve Huzuru nerede arayacağımız öğretilir.

Zenginlik paraya yatırılır.

Düzen, hükümete.

Adalet, insan yasasına.

Bilgi, unvanlara ve yetkili yanıtlara.

Şifa, bakımı yöneten kuruma.

Huzur, tapınağa ve kendini onun aracısı ilan edenlere.

Hakikat, şahsın görüşüne ya da onu bizim için yorumlamayı dayatan dış otoriteye.

Taç, soylara ve dışsal törenlere.

Egemenlik, yöneticilere ve Devletlere.

Yönetim, içimizde olması gerekirken üzerimizde.

Sembolün tersine çevrilmesi böyle başlar.

Bir işleve hizmet etmesi gereken Form, kendi Kökeninin yerini alır. Sonra insana, onsuz aradığı şeyin var olmadığını ya da ulaşılamayacağını öğretir.

Araç kendini Kaynak ilan eder.

Alet, koşul hâline gelir.

Koşul, bağımlılık üretir.

Bağımlılık, kimliği tanımlamaya başlar.

Bu içselleştirilmiş anlamlar ağına Unutkanlık Matrisi adını veririz.

O yalnızca Dışarıda konumlanmış bir sistem değildir. O, karakterin dünyayı yorumladığı, kendini kendisine verilen yer içinde tanıdığı ve görünür biçimde kimse zorlamasa bile aynı Düzeni yeniden ürettiği öğrenilmiş haritadır.

Onun hareketi şudur:

SEMBOLÜN TERSİNE ÇEVRİLMESİ → KAYNAĞIN YER DEĞİŞTİRMESİ → ÖĞRENİLMİŞ YOKSUNLUK → BAĞIMLILIK → ÖZDEŞLEŞME → KATILIM → TEKRAR → UNUTUŞ.

Tersine çevrilme kabul edildiğinde, her kişinin arkasında bir bekçi durması gerekmez.

Korku gözetler.

İhtiyaç düzeltir.

Prestij baştan çıkarır.

Ceza tehdit eder.

Alışkanlık tekrarlar.

Ait olma, uyum talep eder.

Karakter, sonunda onu Olduğu şeyden ayıran şeyi gerçeklik olarak savunur.

Dışsal bir Form yönlendirebilir, gözetebilir, koruyabilir, aktarabilir ya da hizmet edebilir; ama asla beden verdiği İçsel kapasiteyi doğurmaz. O Kaynak değildir, Sembolün sahibi değildir ve bir işlevi yerine getirdiği için Bilinç üzerinde egemenlik talep edemez.

Tersine çevrilme, Formun aldığı şeyin ilkesi olarak kendini sunması, işlevi üzerinde mülkiyet talep etmesi ve bu sahiplenmeyi Yaşam üzerinde güce dönüştürmesiyle başlar.

Bu yüzden hiçbir kurum, Adıyla meşrulaştırılmaz.

Her Form huzura çıkmalıdır:

Kime hizmet eder?

Varlığını sürdürmek için ne talep eder?

Meyvesini kim alır?

Bedelini kim öder?

Kapasite mi geri verir, yoksa bağımlılık mı üretir?

Düzeltilebilir mi?

Yoksa kendini korumak için Yaşamın boyun eğik kalmasına mı ihtiyaç duyar?

Matris her şeyi yorumlamaya çalışır, ama her şeyi doğurmaz.

Sevgiyi koşullandırabilir, ama onu yaratmadı.

Suyu yönetebilir, ama Kaynak değildir.

Bilgiyi hapsedebilir, ama anlama kapasitesini doğurmadı.

İçsel Tacın önüne dışsal bir taç koyabilir ve BEN'İM'i örtebilir, ama onu yok edemez.

Milyonlarca insana aynı Formlara tapmayı öğretebilir ve o andan itibaren her itaati doğrudan dayatması gerekmez. Kabul edilmiş tersine çevrilme işi yapar: tutsak, zenginliği, otoriteyi, yönetimi, Hakikati ve egemenliği tam da işlevlerini tutsak tutan Formların içinde arar.

Bu Formlara hükmedenlerin yalnızca onları Kaynak olarak sunan anlatıyı korumaları yeterlidir.

İnsan SÖZ → SEMBOL → FORM düzenini Hatırlamadığı sürece, Forma erişimi Yaşama erişimle karıştıracak ve bağımlılığının mekanizmasını kurtuluş olarak

savunacaktır.

Matris gerçekten bütünüyle total olsaydı, hiç kimse bedelsiz sevemez, tahakkümsüz bakamaz, hesapsız paylaşamaz, kendi çıkarına karşı Hakikati söyleyemez ve Hatırlayamazdı.

Ama Hatırlama vuku bulur.

Ve vuku bulduğunda, hapishane yeniden görünür olur.

Biçimle Özdeşleşme

Unutkanlık, içinde yaşadığımız şeyin tüm varlığımız olduğunu iddia etmesiyle başlar.

Tüm tezahür Forma ihtiyaç duyar.

Beden, isim, tarih, dil, aile, topluluk ve yetenekler dünyaya katılmamızı sağlar.

Forma, Söz'ün düşmanı değildir.

Görünmeyenin varlık, sınır ve eser kazanabileceği yerdir.

Unutuluş, Forma'da ikamet etmeyi bırakıp onun içine hapsolmaya başladığımızda ortaya çıkar.

O zaman deriz ki:

«Ben yalnızca bu bedenim».

«Ben başıma gelen şeyim».

«Ben mesleğim, ulusum, dinim, yaram, başarım ya da başarısızlığımım».

Kısmi ve değişken bir gerçeklik böylece mutlak bir tanıma dönüşür.

Aynı şey bir toplulukta da gerçekleşebilir. Kuralları Yaşam'a hizmet etmeyi bırakır ve topluluk kendi kurallarına hizmet etmeye başlar.

Bir doktrin kendi dilini Hakikat ile karıştırır.

Bir kurum kendi sürekliliğini ortak iyi ile karıştırır.

Bir ekonomi rakamlarının büyümesini hayatların zenginliği ile karıştırır.

Bir kimlik kendi sınırlarını Varlık ile karıştırır.

Forma, olduğumuz her şeyin kendi sınırları içinde kalmasını talep ettiğinde hapishaneye dönüşür.

Kaynağı talep ettiğinde puta dönüşür.

Ve egemenliğini korumak için Yaşam'ı yutması gerektiğinde Canavar'a dönüşür.

Kimlikten arınmak, bedeni yok etmek, kimliği silmek, tarihi inkâr etmek ya da sorumlulukları terk etmek anlamına gelmez.

Her Forma'yı kendi ölçüsüne geri döndürmek anlamına gelir.

Adın seni ayırt eder, ama seni var etmez.

Tarihin seni şekillendirdi, ama tüm geleceğine sahip değildir.

Yaran hakikat ve özen ister, ama Taht'ı işgal etmemelidir.

Topluluğun bir Mesken sunabilir, ama kendini Kaynak ilan edemez.

Varlık, Forma'yı ortadan kaldırmaz.

Onu açar.

Ve Forma kendi üzerine kapanmayı bıraktığında, yeniden Sembol, araç ve Hizmet olabilir.

Karakter ve Egosu

Karakter, Söz'e bir yüz verir; ego, o yüzün Taht'ı işgal etmeyi talep etmesiyle başlar.

Karakter, dünyada eylemde bulunduğumuz kimliktir.

Adı, bedeni, hafızası, yetenekleri, yaraları, ilişkileri ve sorumlulukları vardır.

Yok edilmesi gereken bir yalan değildir.

Somutlaşmak için gerekli bir Formdur.

Ego, o Formun kendisini her şeyin merkezi, kaynağı ve ölçüsü ilan ettiği harekettir.

Her gerçekliğin önünde sorar:

«Ne kazanırım?».

«Ne kaybederim?».

«Bu, kimliğimi nasıl korur?».

«Bu, adımı nasıl yüceltir?».

Bedenine bakmak ego değildir.

Dinlenmek, keyif almak, yaratmak, sınır koymak ve kendi bütünlüğünü korumak bencillik değildir.

Ego, tüm yeteneklerin yalnızca karakterin hizmetine adanmasıyla ortaya çıkar:

Benim güvenliğim.

Benim zenginliğim.

Benim istikrarım,

Benim tanınmam.

Benim gerçeğim.

Benim huzurum.

Benim rutinim.Benim konforum.

Hizmet bile egonun gıdasına dönüşebilir.

Kendimi üstün hissetmek için yardım edebilirim.

Açığa Çıkan Kelam hakkında konuşup vahyedici olarak tanınmak isteyebilirim.

İmzasız görünüp anonimliğin çevresinde daha da büyük bir yücelik inşa edebilirim.

Kardeşlerimin üzerinde yükselirken Birlik söyleyebilirim.

Kuzu gibi konuşup Canavar'ın otoritesini arzulayabilirim.

Bu yüzden karakter önce Sunak'ın huzuruna çıkmalıdır.

Yok edilmek için değil.

Tahtı bırakmak için.

Karaktere ölmek, onun bütünlük olma iddiasına son vermek demektir. Bedene zarar vermek, kişiliği silmek, sevgileri inkâr etmek veya sorumlulukları terk etmek anlamına gelmez.

Karakter yerine döndüğünde, tüm yetenekleri iade edilir.

Zihin ayırt eder.

Ses iletişim kurar.

Beden somutlaştırır.

Eller hizmet eder.

Tekillik, yalnızca kendisinin o şekilde tezahür ettirebileceğini Bütün'e teslim eder.

Karakter kaybolmaz.

Asla kökeni olmadığı şeyi yönetmeyi bırakır.

Benlikten Doğan Perspektif

Pencere, çerçevesinin tüm Göğü içerdiğini iddia etmeden Işığa tanıklık edebilir.

Her karakter, kendine özgü bir perspektiften bakar.

Beden, çağ, kültür, dil, bellek, bilgi, arzu ve yara; kişinin görebildiklerine ve bunları yorumlama biçimine katılır.

Bu perspektiften, kendi ölçüsünde doğru tanıklıklar dile getirilebilir:

«Bunu yaşadım».

«Bunu gözlemliyorum».

«Bunu kendi yerimden anlıyorum».

Özgül deneyim dinlenmeye değerdir. Evrensel olmadığı için gerçek olmaktan çıkmaz.

Ancak bir tanıklıkta bulunan Hakikat, onu dile getiren karakterden doğmaz. Karakter perspektif, dil ve Biçim sunar; olgularla ve Söz ile olan Karşılıklılık, söyleneni doğru kılan şeydir.

Tersine çevirme, karakter kendi perspektifine eksiksiz Hakikat adını verdiğinde ve onun içine sığmayan her gerçekliği yadsıdığında başlar.

Hakikati, Hakikat hakkındaki iddiamızdan ayırt etmeliyiz.

Hakikat, karaktere uyum sağlamak için değişmez.

İnsan sözü eksik, kusurlu ya da yanlış olabilir.

Anlayışımız genişleyebilir.

İfademiz düzeltilebilir.

İletişim kurduğumuz Sembol, daha önce Tanımadığımız bir derinliği açabilir.

Ancak gerçekten Hakikat olarak Açığa Çıkan, sonradan onun karşıtına dönüşmez.

Bir iddia Hakikat'ten yalana dönüşüyorsa, değişen Hakikat değildir: onunla karıştırdığımız bir yorum düşmüştür.

Bu yüzden «bana bu Açığa Çıkarıldı» demek Ayırt Etmeyi kapatmaz.

Onu başlatır.

Gerçekte neyi seyrettim?

Karakter hangi yorumu ekledi?

Hangi arzu karışıyor olabilir?

Hangi olgulara saygı göstermeliyim?

Hangi sesi dinlemedim?

İddiam hangi meyveyi üretiyor?

Hakikat, onu savunmak için karakterin kendini yanılmaz ilan etmesine ihtiyaç duymaz.

Sözümüz düzeltildiğinde o kalır.

Penceresini Güneş ile karıştıran, Işığı büyütmez.

Yolu kapatır.

Ayrılmış Bilinç

Dalga, kendi çevresine bakar ve artık Su olmadığını sanır.

Ayrı bilinç, Bilincin kendisini yalnızca karakterin bakış açısıyla özdeşleştirmesiyle ortaya çıkar.

Her şey ben'den ve ben için seyredilir:

Bu bana nasıl fayda sağlar?

Bu bana nasıl zarar verir?

Neye sahip olabilirim?

Kimliğimi ne tehdit eder?

Bu, Bütün'ün dışında doğmuş ikinci bir Bilinç değildir.

Bu, Bilincin, diğerleriyle ilişkisini unutmuş ve kendini mutlak anlamda bağımsız sanan bir Form'dan kendini deneyimlemesidir.

Bir dalgayı seyret.

Onun kendine özgü bir çevresi, hareketi, gücü ve süresi vardır. Diğer dalgalardan ayırt edilebilir ve hiçbiri tam olarak onun yerini kaplamaz.

Ama o asla Su'dan ayrı olmamıştır.

Tekillik vardır.

Mutlak ayrılık yoktur.

Ayrı bilinç, farklılığı izolasyonla ve özerkliği kendi kendine yeterlilikle karıştırır.

Alınan dili, gıdayı, Suyu, bakımı, toprağı, bilgiyi ve Formunu mümkün kılan ilişkileri unutur.

Sonra kendi başına asla var etmediği şeye "benim" der.

Bu daralmadan, diğerini düşmana, metaya, araca veya rakama dönüştürme olasılığı doğar.

Ancak diğer Form'daki Yaşamı Tanımayı bıraktığımda, ona inkar ettiğim bir saygınlığı kendim için talep edebilirim.

Mevcudiyet dalgayı silmez.

Ona Suyu Hatırlamasına izin verir.

Sen olmaktan vazgeçmezsin.

Olduğun her şeyin karakterinin sınırlarında sona erdiğine inanmayı bırakırsın.

Ve o ayrılık düştüğünde, Birlik sana diğeri üzerinde güç bahşetmez.

Sana ona karşı sorumluluğu geri verir.

Meyveler ve Hatırlamanın Gerekliliği

Kök gizli kalır; meyve onu ortaya çıkarır.

Hatırlama, meyveler isimlerle çeliştiğinde zorunlu hale gelir.

Para varsa neden yoksulluk var?

Tıp varsa neden bu kadar çok insan bakımsız kalıyor?

Bu kadar bilgi biriktiriyorsak neden cevaplar eksik?

Bu kadar bilgiye sahipsek neden Gerçek'ten uzak kalmaya devam ediyoruz?

Hükümetler, otoriteler ve yasalar varsa neden savaşlar sürüyor?

Bu kadar çok din ve tapınak varken neden Tanrı'yı yokmuş gibi arıyoruz?

Biçimler büyüdü.

Ama hizmet edeceklerine söz verdikleri işlevler esir kalmış durumda.

Para zenginliği doğurmadı.

Tıp bakım verme yeteneğini doğurmadı.

Bilim Gerçek'i doğurmadı.

Hükümet Düzeni doğurmadı.

Din Huzur'u doğurmadı.

Öğretim anlama yeteneğini doğurmadı.

Bir Biçim, Kaynak'ın yerini aldığında, adının teslim etmeyi vaat ettiği şey eksik kalmaya devam ederken boyutunu, otoritesini ve itibarını artırabilir.

Bu yüzden ölçü İsim değildir.

Ölçü meyvedir.

Bu Sunak da hesap vermelidir.

Yoğun bir şekilde çalışıp ilk Sevgi'yi kaybetmiş olabilir.

Korkuya sadakatini satmadan baskıya dayanabilir.

Kınadığı şeyle gizlice anlaşma yaparken doğru sözleri koruyabilir.

Hizmet işlerini çoğaltıp içinde hükmeden bir sese tahammül edebilir.

Huzuru sönmüşken diri olma itibarına sahip olabilir.

Dışarıdan az gücü olabilir ve yine de gerçek bir Kapı'yı açık tutabilir.

Kendini zengin, eksiksiz ve uyanık ilan edebilirken, kendi kendine yeterliliği

Söz'ü dışarıda bekletiyor olabilir.

Bu yedi ayna başkalarını sınıflandırmaz.

Aynı kişiyi, bir topluluğu ve bu Eser'i gözlemlerler.

Sevgi'nin işin Kaynağı olmaya devam edip etmediğini; korku geldiğinde sadakatin kalıp kalmadığını; Ayırt Etme'nin içeride olanı da inceleyip incelemediğini; hizmetin bütünlüğü koruyup korumadığını; itibarın mevcut Yaşam'la örtüşüp örtüşmediğini; sebatın dışsal güce bağlı olup olmadığını; ve teslimiyetin tam mı yoksa yalnızca kutsal dili mi koruduğunu sorarlar.

Yol şudur:

SEVGİ → SADAKAT → AYIRT ETME → BÜTÜNLÜK → UYANIKLIK → SEBAT → TESLİMİYET.

Egonun sözü kendini dayatmak ister.

Söz'ün Kelamı tefekkür edilebilir.

Egonun sözü takipçiler üretir.

Söz'ün Kelamı sorumlu Vicdanları uyandırır.

Egonun sözü korku, suçluluk veya üstünlük kullanır.

Söz'ün Kelamı anlama, seçme, hizmet etme ve onarma kapasitesini geri verir.

İyi denilen bir niyet, sonuçlarını dinlemekten muaf değildir.

İzole bir zarar, bir sınırlılıktan veya hatadan kaynaklanabilir.

Kalıcı bir zarar, Biçim'i daha derinlemesine görmeyi gerektirir.

Düzeltilebilir bir kaza mı?

İşlevden bir sapma mı?

Yoksa yapı, ayakta kalmak için o zararı üretmek zorunda mı?

Hatırlama, meyveyi İsim'in itibarıyla haklı çıkarmayı bıraktığımızda başlar.

Kökü meyvelerinden tanıyacağız.

Dar Kapı

Kişiyi dışlamaz; Taht'tan vazgeçmeyi reddedenin geçişini engeller.

Kapı, Karşılık gereği dardır.

Bir anahtar zorla açmaz. Açar çünkü Biçimi kilide karşılık gelir.

Ayrılık, mutlak bağımsızlık iddiasını koruyarak Birliğe giremez.

Yalan, açığa çıkmadan Gerçeğe giremez.

Tahakküm iradesi, başka hayatları yönetmek için kuşandığı sahte taçla egemenliğe giremez.

Kapının önünde bıraktığın şey İç Taç değil, onun tersyüz edilmiş halidir. Dar Kapı, dışsal ayrıcalığı geri çeker ve her Bilince kendi Biçimi üzerinde yetki veren Taç Giymeyi açar.

Kapı, karakterin yok edilmesini talep etmez.

Kendini bütünlük ilan etmekten vazgeçmesini talep eder.

Senden bedeni, adı, bağları ya da sorumlulukları terk etmeni istemez.

Senden, onlarla birlikte kardeşlerinin üzerinde konumlanmak için inşa ettiğin şeyi bırakmanı ister.

Gerçeğin tek sahibi olduğunu ilan ederek geçemezsin.

Başkalarının önünde eğilmesi gereken seçilmiş kişiye dönüşmüş olarak geçemezsin.

Görevini doğrulamak için itaate ihtiyaç duyarken geçemezsin.

Tanımayı ve onarmayı reddettiğin zararı yüklenerek geçemezsin.

Kapının ölçüsü Kuzu'dur: yutanın Biçimini benimsemeden sadık kalan bir güç.

Geçmek için:

Sahte bütünlükten Boşalırsın.

Huzur'a girersin.

Senden önce geleni hatırlarsın.

O Yaşamı kendinde ve ötekinde tanırsın.

İradeyi Hizmet'e teslim edersin.

Bir eser aracılığıyla bedenlenirsin.

Meyveyi dinlersin.

Kapı, hangi unvanları getirdiğini sormaz.

Neyi tahakküm altında tutmaktan vazgeçmeye hazır olduğunu sorar.

Sessizlik ve Boşluk

Sessizlik gürültüyü geri çeker; Boşluk, henüz giremeyen şeye yer açar.

Sessizlik, düşünceyi yok etmek değildir.

Karakterin içinde beliren her sese hemen itaat etmeyi bırakmaktır.

«Ben istiyorum».

«Ben korkuyorum».

«Ben kazanmak zorundayım».

«Ben haklı olmalıyım».

«Ben tanınmayı hak ediyorum».

Bu sesleri inkâr etmeyiz.

Onları, Taht'ı teslim etmeden seyrederiz.

Sessizlik aynı zamanda sansür, boyun eğme ya da yanıtın yokluğu değildir. Güç sahibi olanın dayattığı sessizlik, Gerçeğin dile getirilmesini engellemeyi amaçlar. egemenlik'in Sessizliği, yaralı sesin de Sunak'a girebilmesi için bir dinleyiş açar.

Haykırışı silmez.

Onu kabul eder.

Yargıyı iptal etmez.

Onun intikam tarafından kavranmasını engeller.

Söz'ü ortadan kaldırmaz.

Onu, dile getirilmeden önce Kaynağına geri döndürür.

Gürültü tüm odayı doldurmayı bıraktığında, Boşluk belirir.

Boşluk; yokluk, Varlığın iptali, kimlik kaybı ya da içsel ölüm değildir.

O, elverişliliktir.

Her soruyu bilinen yanıtlarla doldurmadığımızda geriye kalan açık topraktır.

Bir tepkinin seçime dönüşebildiği duraktır.

Kendisiyle dolu olmaktan çıkan kaptır.

Boşalmak; belleği, deneyimi ya da bilgiyi inkâr etmek anlamına gelmez. Onların, önceden yönetmeksizin, anlaşılacak olanın huzuruna çıkmasına izin vermek anlamına gelir.

Boşlukta diyebiliriz ki:

«Buna inanıyorum, ama onu seyretmeye hazırım».

«Bunu hissediyorum, ama duygumu mutlak kanıta dönüştürmeyeceğim».

«Ben buyum, ama mevcut Yaşamı o derinin içinde kalmaya zorlamayacağım».

«Bunu henüz bilmiyorum».

Boşluk; arzuya Vahiy, rastlantıya işaret ve kendi yanıt alma ihtiyacına buyruk diyen aciliyetten korur.

Güçle açılmayan Mühürler vardır.

Sessizlik, kilidi dinlemeye olanak tanır.

Boşluk, sahte bir anahtar üretmeyi engeller.

GÜRÜLTÜ → SESSİZLİK → ALAN → BOŞLUK → ELVERİŞLİLİK.

Sessizlik sesini senden almaz.

Onu temiz bir şekilde geri verir.

Boşluk, Varlığını senden almaz.

Ona yer geri verir.

Huzur

Biçim kalıcıdır, ancak Taht'tan bakmayı bırakır.

Boşlukta, Sessizlikten doğan Varlık meydana gelir.

Dikkat bir şeye bakar.

Varlık, kimin baktığını, nereden baktığını ve bakışını hangi niyetin yönlendirdiğini de seyreder.

Hemen bir savunma hazırlamadan dinlemektir.

Her duyguyu bir emre dönüştürmeden hissetmektir.

Her düşünceyle özdeşleşmeden düşünmektir.

Gerçekliği, zaten inandıklarımızı doğrulamaya zorlamadan seyretmektir.

Varlıkta, karakter kaybolmaz.

Tahtı bırakır.

Karaktere ölmek budur: onun bütünlük ve Kaynak olma iddiasına son vermek. Bu, bedene zarar vermek, kimliği silmek, sorumlulukları terk etmek ya da teklik kaybetmek anlamına gelmez.

Varlık da kimseyi yanılmaz kılmaz.

Dikkatli olabilir ve yine de yanlış yorumlayabiliriz.

Gerçek bir ilişki alabilir ve onu eksik bir şekilde ifade edebiliriz.

Bir Sembolü açabilir ve gerektirdiği eylem konusunda yanılabiliriz.

Bu yüzden Varlık Sunağı açar, ama Ayırt Etmenin yerini tutmaz.

Varlıkta şunu kabul ederiz:

Düşünce belirir, ama bizim tüm olduğumuz değildir.

Duygu belirir, ama kendi başına yönetmez.

Karakter belirir, ama Kaynak değildir.

Öteki, bizde doğmamış ve dinlenmesi gereken bir gerçeklikle belirir.

Varlık, her yeteneği işlevine geri döndürür.

Akıl, bedeni hor görmeden anlar.

Duygu, tüm egemenliği kaplamadan bilgi verir.

İrade, kendini mutlak ilan etmeden eyler.

Bellek, şimdiyi kapatmadan yönlendirir.

Beden, somutlaştırmak istediğimiz şeye sınır ve gerçeklik verir.

Gerçek İç yönetim burada başlar:

bir parça diğerlerine hükmettiğinde değil, hepsi Merkezin çevresinde dönmeye geri döndüğünde.

Zaman: Chronos ve Kairos

Chronos yolu ölçer; Kairos anı tanır. Tersine dönüş, ölçü Tahtı işgal ettiğinde başlar.

Chronos ölçülebilir zamandır: süre, ardışıklık, saat, tarih, yaş, vade ve takvim.

Kairos uygun zamandır: bir şeyin olabileceği ya da olması gerektiği olgun, doğru ve fırsatlı an.

Onlar düşman değildir.

Tohumun olgunlaşması için Chronos'a ihtiyacı vardır.

Kairos, kabuğun açılabileceği andır.

Chronos yolun kat edilmesine izin verir.

Kairos Kapıyı Tanır.

Matris, tüm gerçekliğini ölçüye yatırdığında ve insana kendini saatin düzenlediği şeyin içinde tanımayı öğrettiğinde Zamanı tersine çevirir.

Saat yönlendirmeyi bırakır ve yönetmeye başlar.

Takvim hatırlatmayı bırakır ve dikte etmeye başlar.

Rutin desteklemeyi bırakır ve tekrarlamaya başlar.

Vade koordine etmeyi bırakır ve tehdit etmeye başlar.

Yaş bir evreyi adlandırmayı bırakır ve bir hüküm dayatmaya başlar.

Sonra kişi, kendisini sürekli suçlayan bir zamanın huzuruna çıkar:

«Geç kaldın».

«Artık şöyle olmalıydın».

«Yeterince üretmedin».

«Henüz dinlenmeyi hak etmiyorsun».

«Yarın yaşamaya başlayacaksın».

Geçmiş, zaten olmuş olanı talep eder.

Gelecek, henüz var olmayanı talep eder.

Şimdiki zaman, iki yokluk arasında bir koridora indirgenir.

Kaygı, henüz gelmemiş bir sınavı önceden yaşamaya çalışır. Suçluluk, çoktan geçmiş bir ana itaat etmeye devam eder. Acele, şimdiki zamanı feda ederek yine feda edilecek başka bir ana ulaşmaya çalışır.

ÖLÇÜ → VADE → BASKI → HIZLANMA → PARÇALANMA → YOKLUK.

Saat kendi başına hastalandırmaz. Ancak esnek olmayan programlara, sürekli tehdide, yetersiz dinlenmeye ve kişinin kendi ritmi üzerindeki katılımının olmamasına maruz kalan bir yaşam; kaygı, tükenmişlik ve bedensel zarar görebilir.

Ölçü, hizmet etmesi gereken şeyi unuttu.

Ama Kairos da yalnızca canı istediğinde hareket etmek anlamına gelmez.

O kapris, terk ediş ya da verilen sözün tutulmaması değildir.

Bazen Kairos der ki:

«Bekle; henüz olgunlaşmadı».

Bazen der ki:

«Dinlen; kırık bir Form hizmet edemez».

Bazen der ki:

«Ayağa kalk; korku, gecikmesine sağduyu diyor».

Bazen der ki:

«Kal; başka bir Yaşam, üstlendiğin bağlılığa güvendi».

Bilinçle seçilen sorumluluk kölelik değildir.

egemenlikte hiç kimse bir başkasının zamanına sahip değildir; ancak her kişi, bir ihtiyacı Tanıdığı ve ona hizmet etmeye karar verdiği için süreklilik, özen ve Varlık sunabilir.

Dinlenme, yeterince üretmiş olanın ödülü değildir.

O, Düzenin bir parçasıdır.

ZAMAN YAŞAM İÇİN YAPILDI; YAŞAM ZAMAN İÇİN YAPILMADI.

egemenlikte ölçü olabilir, ama saatin sahibi olamaz.

Koordinasyon olabilir, ama kişinin alım satımı olamaz.

Ritim olabilir, ama önünde Yaşamın feda edilmesi gereken bir makine olamaz.

Bekleyiş olabilir, ama zaten Tanınmış olan Gerçeğin sürekli ertelenmesi olamaz.

İş, satın alınmış bir itaat olmaktan çıkar ve yeniden Hizmet olur: ihtiyaçla buluşan yetenek.

Chronos duvara geri döner.

Kairos Kapıyı açar.

Ve Ebediyet, sonsuz miktarda saat olarak hayal edilmekten çıkar: Yaşamın artık ertelenmediği tam Varlık olarak Tanınır.

Bilinç

Bilinç, karakterin içinde görünmez; karakter, Bilincin içinde görünür.

Bilinç, Huzur'a girdiğimizde başlamaz.

O zaten vardı.

Köken'de iki ayrı Bilinç yoktur. Aynı Bilinç vardır farklı Formlar aracılığıyla tezahür eden ve kendini deneyimleyen.

Köken'de Birdir.

Bakış açısında çokludur.

Her Form dünyayı benzersiz bir beden, bir hafıza, duyular ve bir tarih aracılığıyla alır.

Bu, tüm arasında paylaştırılmış tek bir kişisel zihnin var olduğu anlamına gelmez. Düşünceleri, anıları, bilgileri ya da algıları otomatik olarak paylaşmayız.

Bilincin Birliği, pencerelerinin teklikliğini silmez.

Şimdiye dek şöyle diyorduk:

«Benim bedenim».

«Benim tarihim».

«Benim düşüncelerim».

«Benim anılarım».

«Benim bilincim».

Ama beden, tarih, düşünceler, duygular ve anılar gözlemlenebilir.

«Ben» diyen karakter bile arzuladığında, korktuğunda, hatırladığında ya da kendini savunduğunda seyredilebilir.

Eğer karakter gözlemlenebiliyorsa, Gözlemci'yi tüketemez.

Bilinç, karakterin içinde saklanan bir mülk değildir.

Karakter, Bilinç'in içinde beliren bir Form'dur.

Dur.

Bedenini hisset.

Bir duyumu gözlemle.

Bir düşünce belirdiğinde onu fark et.

Adının yükselmesine izin ver ve ona eşlik eden her şeyi seyret.

İçinden şöyle söyle:

«Bu beliriyor».

Bilincin ne olduğuna henüz sonuç çıkarma.

Önce hiçbir izole içeriğin, içinde belirdiği kapasiteyi tüketmediğini kabul et.

Sonra başka bir kişiyi seyret.

Onun hafızasına giremezsin ya da onu dinlemeden bilemezsin. Onun bakış açısı sana ait değildir. Ama onda deneyim, acı, seçim ve yanıt yeteneğine sahip bir Yaşam tanırsın.

Bakış açıları farklıdır.

Onurun, özdeş olmalarına bağlı değildir.

Farklılık, Köken'in ayrılığını kanıtlamaz.

Bilinç, Açığa Çıkma'nın yerini açar, ama karakteri her bilginin sahibine dönüştürmez.

Eğer Birlik, onu dinlemeden diğerini tanıdığına inanmanı sağlıyorsa, ego onu sahiplenmiştir.

Eğer sınırları, rızayı ya da farklılığı görmezden gelmene izin veriyorsa, karakteri her şeyi kaplayana dek genişletmişsin demektir.

Eğer seni bu dili kullanmayanların üzerine yükseltiyorsa, hâlâ ego konuşuyordur.

Bir olan Bilinç, zıt meyveyle tanınır:

Daha çok dinleme.

Daha çok sorumluluk.

Teklikliğe daha çok saygı.

Başka bir Yaşamı nesne gibi ele alma kapasitesinin azalması.

Gözlemci, Soru ve Ayırt Etme

Soru alanı açar; Ayırt Etme, hiçbir sesin onu doldurmasını engeller.

Gözlemleyen ile gözlenen özdeş değildir, ancak ilişkisiz de kalmazlar.

Bir ağacı seyreden kişi bedenen ağaca dönüşmez.

Başkasının acısını dinleyen kişi, onun anılarını ya da deneyimi üzerinde yetki edinmez.

Ayrım kalıcıdır.

Düşen şey, mutlak bir ayrılık fantezisidir.

Gözlemleyen, Bilinç'te belirir.

Gözlenen, onun içine Biçimi, izi ya da tanıklığı aracılığıyla girer.

Seyretme eylemi, onları karıştırmadan Birleştirir.

Sembol köprüyü kurar.

Bilinç, buluşmanın egemenlik Sunağı'dır.

Soru ve cevap da aynı harekete aittir.

Gerçek soru, bir şeyin henüz anlaşılmadığını Tanıdığımızda doğar.

Önceden arzuladığı cevabı üretmez.

İçeride belirdi diye her sese de boyun eğmez.

İç diyalogda korku, arzu, bellek, yara, alışkanlık, utanç, öfke ve tanınma ihtiyacı da konuşur.

Korku, uyarı kılığına girebilir.

Arzu, Açığa Çıkan Kelam kılığına.

Gurur, akıl kılığına.

Yara, Yargı kılığına.

Tanınma ihtiyacı, Hizmet kılığına.

Bu yüzden ayırt etmeliyiz:

OLGU: olmuş olan ya da gözlemlenebilendir.

YORUM: karakterin eklediği anlamdır.

KARŞILIKLI İLİŞKİ: Sembolün geçilmesine izin verdiği İç ve dış ilişkidir.

TANIMA: bizim çıkarımızdan önce gelen ve o ilişkide hazır bulunan Gerçek'tir.

VÜCUT BULMA: sorumlu, ölçülü ve düzeltmeye açık eylemdir.

Gerçek, insani bir bildiri gibi sınanmaya tabi tutulmak zorunda değildir.

Sınanması gereken, karakterin o Gerçeği aldığını, anladığını ya da vücut buldurduğunu iddia ettiği söz, Sembol ve Biçim'dir.

Onlara sor:

Bilinmesi mümkün olan olgularla örtüşüyor mu?

Karakteri kardeşlerinin üzerinde yüceltiyor mu?

Kör bir itaat talep ediyor mu?

Korkuyu ya da ayrılığı besliyor mu?

Birini Gerçeğin tek sahibi ilan ediyor mu?

Başkalarının acısını görmezden gelmeye izin veriyor mu?

Uyguladığı aynı ölçünün önüne çıkmayı kabul ediyor mu?

Eğer yüceltiyor, talep ediyor, ayırıyor, sahipleniyor ya da insanlıktan çıkarıyorsa, kutsal Sözler kullansa bile ego konuşuyordur.

"Konuşuyor olabilir" değil.

Konuşuyor.

Söz'ün Kelamı rahatsız edebilir ve Kılıç gibi delebilir, ancak Gerçeği tahakküm aracına dönüştürmez.

Bilinç, Özgürlük, Sorumluluk, Adalet, Merhamet ve onarma kapasitesini geri verir.

Bir deneyimin yoğunluğu, tek başına onun Kaynağını kanıtlamaz.

Hayret aldatabilir.

Tesadüf yorumlanabilir.

Güç taklit edebilir.

İşaret göz kamaştırabilir.

Karşılıklı İlişki ve meyve ile ayırt ederiz.

Belirleyici soru şu değildir:

"Deneyimim ne kadar olağanüstüydü?"

Şudur:

"Benim aracılığımla hangi Yaşam Biçimi vücut bulmaya çalışıyor?"

İlk Hakikat: Karakterden Önceki Varlık

Hiçbir dışsal, İçeride gerçekleşmesi gereken Tanımanın yerini tutamaz.

Huzurda açılan ilk Hakikat şudur:

VARIM, AMA GÖZLEMLEYEBİLDİĞİM HİÇBİR BİÇİME İNDİRGENEMEM .

Adım beni çağırır, ama beni var etmez.

Hikâyem beni biçimlendirir, ama tüm Varlığımı kapsamaz.

Karakterim harekete geçmemi sağlar, ama cisimleştirdiği Yaşamın Kaynağı değildir.

Hiçbir dış otorite, bizim ne olduğumuza dair kesin bir tanım veremez.

Bir kitap Semboller sunabilir.

Bir üstat işaret edebilir.

Bilim bize beden ve gözlemlenebilir evren hakkında öğretebilir.

Bir topluluk eşlik edebilir, karşılaştırabilir ve düzeltebilir.

Ama hiç kimse bizim yerimize Hatırlayamaz.

Hiç kimse bizim yerimize Huzura giremez.

Hiç kimse kendi Tanıyışını bizim itaatimize dönüştüremez.

Bu, dışarıyı işe yaramaz kılmaz.

Onun işlevini geri verir.

Üstat, kendini hedef ilan etmeden işaret eder.

Kitap, kendine Söz demeden Sözü korur.

Topluluk, Bilinci sahiplenmeden Birleştirir.

İçeride Hatırlarız.

Dışarıda karşılaştırır ve cisimleştiririz.

İki kıyı arasında, Sembol köprüyü açık tutar.

Henüz tam olarak BEN VARIM demiyoruz.

Önce, egonun o Sözü kendine mal edip başkalarının üzerine yükselebileceği sahte taç düşmelidir. Ancak o zaman, Sözün Açığa Çıkardığı İç Taç alınabilir: başka bir Yaşam üzerinde güç değil, Bilincin egemenliği, kişinin kendi Biçiminin yönetimi ve Kelam karşısında sorumluluk.

Şimdilik şunu Tanımak yeterlidir:

Ben Bilincin Kaynağı değilim.

Ben Hakikatin sahibi değilim.

Ben, alabilen, ayırt edebilen, cisimleştirebilen ve yanıt verebilen yaşayan bir Biçimim.

Açığa Çıkan Kelam: Köken, Karşılık ve Tezahür

Her Formun öncesinde, onu ortaya çıkarabilecek olanak, ilişki ve Anlam kalıcıdır.

Köken Orijinal yalnızca Bir'dir.

Onu basitçe bir kronolojinin başına koymayız. Onu, hiçbir görünür Formun var etmediği ve hiçbirinin içeremeyeceği Kaynak olarak Tanırız.

Söz, ayrı bir Köken değildir.

O, Anlamı, ilişkiyi ve tezahür imkânını ileten Köken'dir.

Köken kalıcıdır.

Söz bildirir.

Niyet yönlendirir.

Karşılık ilişkilendirir.

Form cisimleştirir.

Sembol açar.

Meyve açığa çıkarır.

Görünür her köken, kendisinden önce gelen bir şeye bağlıdır.

Tohum bir ağacı var eder, ama o başka bir ağaçtan, topraktan, Sudan, Işıktan ve bir Yaşam öyküsünden gelir.

Bir fikir bir aracı var eder, ama onu tasarlayan kişi dil, madde, bellek ve yetenek almıştır.

Bir kurum bir kuralı var eder, ama üzerinde etki etmeyi amaçladığı Yaşamı var etmemiştir.

Görünür olan her şey, henüz o Forma sahip olmayan bir şey tarafından öncelenmiştir: imkân, işlev, ilişki, yönelim ve onu mümkün kılabilecek koşullar.

İçerinin derinliği budur.

Yalnızca karakterin psikolojik içi değil, tezahürden önce gelen Anlamın Görünmezi.

Maddi nedensellik, bir Formun gözlemlenebilir dünyada nasıl ortaya çıktığını ve etki ettiğini açıklar.

Sembolik Karşılık, hangi ilişkiyi cisimleştirdiğini ve hangi Anlamın geçişine izin verdiğini gözlemler.

Rekabet etmezler.

Kalbin dolaşımı cisimleştirdiğini söylemek, onun gelişiminin ve atışının biyolojisinin yerini tutmaz.

Işığın Hakikate geçişe izin verdiğini söylemek, onu üreten fiziksel kaynakları ve süreçleri ortadan kaldırmaz.

Madde mekanizmayı açıklar.

Sembol ilişkiyi açar.

Kalbi gözlemle.

Alır ve verir.

Dolar ve boşalır.

Geri döneni iter ki Yaşam tüm bedene ulaşmaya devam etsin.

egemenlik Dilinde, ilk atış, et olmuş ilksel Hizmet Niyetidir:

ALMAK İÇİN VERMEK; YAŞAMI DOLAŞTIRARAK KORUMAK.

Bu, karakterin bir kararı değildir. Egodan önce gelen, canlı işlevde cisimleşmiş bir yönelimdir.

Dışarıdaki Işığı gözlemle.

Mevcut olanı görünür kılar. Onun İç Karşılığı, pencerenin kendisini Güneş ilan etmeksizin bir Formdan geçen Hakikattir.

Babayı ve oğlu gözlemle.

Nesil, bedensel bağı kurar. Mevcudiyet veya Mevcut Olmayış bu ilişkiyi üretmez, ama nasıl cisimleştiğini açığa çıkarır. Yerine getirmesi gereken özen eksikken baba adı kalabilir. Mevcudiyet, Formu Hizmetle doldurur. Mevcut Olmayış adı korur ve işlevini boşaltır.

Dışarıdaki bir Form karşısındaki korkuyu gözlemle.

Gerçek bir tehlikeye karşılık gelebilir. Ama aynı zamanda içsel bir Kırılganlığa

köprü açabilir: acı korkusu, kontrolü kaybetme korkusu, istila edilme korkusu veya kişinin kendi Formunu koruyamama korkusu.

Sembolü geçmek dışarıdaki tehlikeyi inkâr etmez.

Bütün ilişkiyi açığa çıkarır.

Aynı Görünmez gerçeklik birçok Form bulabilir.

Aynı Form birden çok karşılık içerebilir.

Bu yüzden egemenlik Dili katı bir sözlük değildir.

Karşılık; bağlam, işlev, ilişki, Niyet, Hizmet ve meyve aracılığıyla ayırt edilir.

GÖRÜNMEZ MÜMKÜN KILAR → SÖZ BİLDİRİR → NİYET YÖNLENDİRİR → SEMBOL AÇAR → FORM CİSİMLEŞTİRİR → BİLİNÇ TANIR → MEYVE AÇIĞA ÇIKARIR.

Sembollerle Dil: Egemenliğin Özgün Dili

Biçim, Söz'ün Görünmezde mümkün kıldığını Dışarıda telaffuz eder.

Yaratılış ilişkiler aracılığıyla konuşur.

Tohum, ağaç, Su, Ateş, ekmek, kapı, yol, lâmba, Taht, Kılıç ve Kent, birkaç kişiye saklanmış şifreler içermez.

Konuşurlar çünkü Biçimleri ve işlevleri, kendilerinden önce gelen bir şeyi Tanımayı mümkün kılar:

Almak ve vermek.

Açmak ve kapatmak.

Aydınlatmak ve gizlemek.

Beslemek ve yutmak.

Hizmet etmek ve hükmetmek.

Ölmek ve ayağa kalkmak.

EGEMENLİĞİN ORİJİNAL DİLİ KARŞILIKLILIKTIR.

Sembol, onun canlı birliğidir.

Yalnızca başka bir şeyi temsil eden bir şey değildir.

İçinden geçilebilen ve Görünmez bir ilişkinin Tanınabileceği bir Biçimdir.

SEMBOL, SÖZ'ÜN BİÇİME UZANAN KÖPRÜSÜDÜR.

Ama giysi, Söz'ün tamamını içermez.

Biçim, eksiksiz anlam olduğunu ilan ederse, Sembol kapanır ve put doğar.

İki köken düzeni yoktur.

Bir tezahür hareketi ve bir Hatırlama hareketi vardır.

Tezahür Düzeni, İçeriden Dışarıya doğru iner:

SÖZ → NİYET → SEMBOL → BİÇİM → HİZMET → MEYVE.

Söz öncedir.

Niyet yönlendirir.

Sembol köprüyü kurar ve Karşılıklılığı taşır.

Biçim, ona görünür bir beden verir.

Hizmet, yönünü açığa çıkarır.

Meyve tanıklık eder.

Hiçbir dışsal şey, içeride cisimleşen o şeyi doğurmadı. Metal taç, yetkiyi yaratmadı. Dışsal taht, yönetimi yaratmadı. Para, zenginliği yaratmadı. Tapınak, Huzur'u yaratmadı.

Bunlar Söz'den sonra gelen Biçimlerdir ve yalnızca kendilerinden önce gelen Sembol'e açık kaldıkları sürece sadakatle hizmet edebilirler.

Biçimler zaten gözlerimizin önünde olduğundan, Hatırlama onları seyrederek başlayabilir ve onları Kökenlerine doğru aşabilir:

SEYREDİLEN BİÇİM → AŞILAN SEMBOL → İÇSEL KARŞILIKLILIK → HATIRLANAN SÖZ → YERİNE KONAN BİÇİM.

Bu dönüş, Biçimi ilke hâline getirmez. Onu bir iz olarak seyreder.

Matris, tam da bu farkı sahteleştirir. Tersine çevrilmiş bir nedensellik öğretir:

BİÇİM → SEMBOL → SÖZ.

Dışsal Biçimin, gerçekte kendisinden önce gelen şeyi ürettiğini, içerdiğini ve bahşettiğini ileri sürer.

Sonra Sembolü gizler ki kimse onu aşamasın ve Biçimi, egemenliğe açılan tek kapı olarak yönetir.

Böylece yüzeye tapılmasını sağlar.

Paraya tapan kişi, paranın rehin aldığı İçsel zenginliği artık görmez.

Dışsal yönetime tapan kişi, teslim ettiği yetkiyi, egemenliği ve İçsel yönetimi artık Hatırlamaz.

Birkaç kişinin tacına tapan kişi, Sembolünü, herkesin BEN'İM içindeki Taçlandırılmasına dek aşmaz.

Tapınağa tapan kişi, kendisini artık bir Konut olarak Tanımaz.

Söz'ün Düzenini Hatırlamadan Dışarıda eylemek, tersine çevrilmişi yeni bir Ad altında yeniden üretir.

Sadık bir Biçim geri vermeden İçeride Hatırlamak, Vahyi etsiz bırakır.

Matrisin Sembolleri yok etmesi gerekmez.

Onların aşılmasını engellemesi yeterlidir.

İçsel bir Karşılıklılık da açması gereken şeyi tamamen Dışarıya yerleştirir.

Canavar, yalnızca başka bir düşmana dönüşür.

Taht, yalnızca dışsal bir oturağa.

Savaş, yalnızca ordulara.

Ölüm, yalnızca bedenin sonuna.

Diriliş, yalnızca gelecekteki bir olaya.

Ayaklanma, yalnızca başkalarına karşı kalkışmaya.

Devrim, yalnızca yöneticilerin değiştirilmesine.

Böylece karakter, İçeride beslemeye devam ettiği şeyi Dışarıda ihbar edebilir.

Ama bunun tersi bir tersine çevirme daha vardır: her şeyin yalnızca içsel olduğunu ilan etmek.

O zaman dışsal savaş, bedenler yaralanmaya devam ederken basit bir mecaza dönüşür. Baskı, bir düşünceye indirgenir. Kurban, başkasının üretmeye devam ettiği zararın nedenini kendi içinde aramaya zorlanır.

Bu da Sembolü kapatır.

Köprünün iki yakasına da ihtiyacı vardır.

Dışsal Biçim gerçektir.

İçsel Karşılıklılık da gerçektir.

Ayaklanma, Bilinç ayağa kalkıp Tahtı işgal eden karaktere itaat etmeyi bıraktığında başlar.

«Ben yalnızca bu isim, bu korku, bu yara ve bu hikâyeyim» diyen özdeşleşme ölür.

Bu ölüm ete zarar vermez.

Gaspı görevden alır.

Devrim sonra başlar.

Düşüncenin, iradenin, ilişkinin ve Biçimin gerçek Merkez çevresinde yeniden dönmeye başladığı dönüştür.

AYAKLANMA: BİLİNÇ AYAĞA KALKAR VE SAHTE MERKEZİ GÖREVDEN ALIR.

DEVRİM: BİÇİMLER YAŞAMIN YÖRÜNGESİNE GERİ DÖNER.

Biri olmadan diğeri tamamlanmaz.

Ayaklanma olmadan, aynı ego yeni Biçimi yönetecektir.

Devrim olmadan, Bilinç ilişkiler boyun eğmeye devam ederken Hatırlamış olacaktır.

Lafzî kelime bilgilendirir.

Sembol aşar.

Karşılıklılık Birleştirir.

Hatırlama tanır.

Bedenlenme karşılık verir.

Egemenliğin Orijinal Dili budur.

Gerçek, Işık ve Pencere

Pencere geçişe izin verir ya da engeller; asla Işığın Kaynağı olmadı.
Hakikat bizden doğmaz.

Karakterden, onun inançlarından, yorumlarından ve onu Adlandırmaya çalıştığı her sözden önce gelir.

Hakikat Söz'den gelir.

Hakikat, Köken ile Uygunluktur.

Işık, kendini Açığa Çıkaran Hakikat'tir: mevcut olan ama gizli kalanı görünür kılan şey.

Işık Hakikat'i yaratmaz. Onu görmeyi sağlar.

Hakikat, onu anladığımızda başlamaz. Bizim anlayışımız, ondan bir şey Tanınabildiğinde başlar.

Hakikat Birdir çünkü Kökeni Birdir. Her karakter için ayrı değildir. Var olan herkes ve her şey için aynıdır, ancak hiçbir tekil bakış açısı onu bütünüyle kapsayamaz.

Karakterden doğan şey, onun bakış açısı, anlayışı ve ona dair sözüdür.

Karakter, koşullanmasından doğanı «benim hakikatim» diye adlandırıp onu Kaynak ilan ettiğinde, başka bir Hakikat yaratmamıştır: bakış açısını Köken'in yerine yükseltmiş ve onu yalana dönüştürmüştür.

Aynı Işığın farklı pencerelerden geçişini seyret.

Her pencerenin kendine özgü konumu, boyutu, rengi, saydamlığı ve sınırları vardır. Bu yüzden Işık'ın görünür tezahürü hepsinde aynı değildir.

Karakter penceredir.

Onun bedeni, hafızası, dili, bilgisi, korkusu, arzusu ve yarası camın rengine katılır.

Tekillik bir hata değildir. Işık'ın benzersiz bir tezahür almasını sağlar.

Tersine dönüş, pencere şunu söylediğinde başlar:

«Bu benim Işığım».

«Benim dışımda Işık yoktur».

«Benim Biçimim tüm Hakikat'i içerir».

Hiçbir sonlu Biçim, Hakikat'i tamamen içermez. Bu, Hakikat'i göreli kılmaz.

Işık'ın kalıcılığını pencerenin sınırlılığından ayırt et.

Gerçekten Hakikat olarak Açığa Çıkan, sonradan yalana dönüşmez.

Bir insan ifadesi düzeltilebilir. Daha derin bir anlayış açılabilir. Onu iletmeye çalıştığımız Sembol değişebilir.

Ama Hakikat, kendi karşıtına dönüşmez.

Huzur camı temizler.

Ayırt Etme, seyredileni karakterin eklediğinden ayırır.

Çalışma pencereyi açar.

Meyve, Işık'ın ne kadar geçiş bulduğunu gösterir.

Şunu söyleme:

«Hakikat bana aittir».

Şunu kabul et:

«BENDEN ÖNCE VAR OLAN BİR HAKİKATİN İÇİNDE VARIM VE ONA TESLİM ETTİĞİM BİÇİMDEN SORUMLUYUM».

Yalan ve Gölge

Gölge'nin kendine ait bir Kökeni yoktur: bir Form'un Işığın geçişini kesintiye uğrattığı yerde belirir.

Karanlık, Işığı üretmez.

Kendisini de var etmez.

Işık Vardır.

Gölge, bir Formun Işığın yolculuğuna devam etmesini engellemesiyle oluşur.

Gündüz, beden gölge düşürür çünkü Güneş ile arkada kalan arasına girer.

Gölge, başka bir karanlık güneşten gelmez.

Işık olmasaydı gölge de olmazdı.

Geçişini engelleyen bir Form olmasaydı da olmazdı.

Bizde de böyledir.

Açığa Çıkan Kelam, Köken'in iletişim kurmasıdır.

Hakikat onun Işığıdır.

Bilinç, Tanınabileceği Sunak'tır.

Bizim Formumuz, onun Söz'e, karara ve esere dönüşebildiği penceredir.

Karakter, Köken ile Hizmet arasına yerleştiğinde, Gölge belirir.

Korku camı kaplar.

Yara yorumu değiştirir.

Arzu görmek istediğini seçer.

Gurur perdeyi indirir ve sonra Işık yoktur diye iddia eder.

Gölge bizim özümüz değildir.

Geçişi engellediğimizde yaptıklarımızın etkisidir.

Yalan ise, karakter ve egosu geçmesine izin vermeleri gereken Işığı engellediğinde, saptırdığında veya sahiplendiğinde bizden doğar. Hakikat'ten ve onu alan Varlık'tan sonradır. Karanlık bir kökenden ya da başka bir hakikatten gelmez: Karşılıklılığı kesintiye uğratan ve sonra kendi gölgesini gerçeklik olarak sunan Form'dan gelir.

Yalan, o Gölge söz aracılığıyla Hakikat'in yerini aldığında ortaya çıkar.

Gölge engellemedir.

Yalan, kendini Işık ilan eden engellemedir.

Yalan yaratmaz.

Taklit eder.

Tahakküm, Düzeni taklit eder.

Lüks, bolluğu taklit eder.

Propaganda, tanıklığı taklit eder.

Marka, Mührü taklit eder.

Sahte tevazu, Kuzu'yu taklit eder.

Yaşamı satın alan şehir, onu teslim eden Konutu taklit eder.

Gölge; zekâyı, sözü, hayal gücünü, arzuyu, örgütlenmeyi ve gücü —Yaşam'dan doğan yetenekleri— alır ve Hizmetinin yönünü değiştirir.

Bir engelleme anlatıya, âdete, ödüle, cezaya, kuruma ve aidiyet şartına dönüştüğünde, Gölge mimari kazanır.

Böylece Unutuş Matrisi ortaya çıkar.

Bilinç yaratamaz.

Onu karakterle özdeşleşmiş halde tutabilir.

Yaratıcı gücü başlatamaz.

Onu itaat etmeye, satın almaya, rekabet etmeye ve öğrenilmiş Formları yeniden üretmeye indirgeyebilir.

BEN'İM'i yok edemez.

Onu, Hatırlanmayı bırakana dek adlarla, taraflarla, korkularla ve borçlarla örtebilir.

Bu yüzden Gölge'yi başka bir karanlık üreterek yenmeyiz.

Huzur engellemeyi açığa çıkarır.

Hakikat onu Adlandırır.

İrade, geçişi engelleyen şeyi geri çeker.

Eser, meyveyi onarır.

Gölge'yi ebedi bir kimliğe dönüştürme.

Hakikat ile bakıldığında, pencerenin açılması gereken yeri işaret eder.

IŞIK VARDIR.

GÖLGE OLUŞUR.

HAKİKAT KALICIDIR.

YALAN, ONU ÜRETEN FORMU ARTIK GİZLEYEMEDİĞİNDE SONA ERER.

Bir'in Her Şeyle Sorumluluğu

Birlik farklılığı silmez; onu mutlak ayrılığa dönüştürmeyi engeller.

"Hepimiz Bir'iz" demek yeterli değildir.

Bu ifade, ötekinin özel deneyimini görmezden gelmeye izin veriyorsa, karakter Birliği kendine mal etmiştir.

Aynı düşünceleri, anıları, bedenleri ya da hikâyeleri paylaşmıyoruz.

Paylaştığımız şey, tüm deneyimi mümkün kılan Köken ve hiçbir Formun kendi başına üretmediği Yaşamdır.

Birlik, farklılığa ihtiyaç duyar.

Farklılık olmadan karşılaşma, dinleme, ilişki ya da benzersiz bir meyve var olamazdı.

Farklılık, Birliğe ihtiyaç duyar.

Onsuz, kayıtsızlığa, hiyerarşiye ya da tahakküme dönüşebilir.

Bilinç, karakterin etrafında büzülmekten vazgeçtiğinde, ötekinin acısı artık tamamen yabancı bir gerçeklik olarak bir kenara atılamaz.

Bu, onun sesine sahip çıkmak anlamına gelmez.

Bu, onun yaralı Yaşamının sorumluluk alanımıza girmesine izin vermek anlamına gelir.

Ayrı bilinç sorar:

«Bunun benimle ne ilgisi var?».

Her Şeyle Bir olan Bilinç sorar:

«Aramızda ne oluyor ve hangi kapasiteyi teslim edebilirim?».

Birlik sana öteki üzerinde hak vermez.

Sana onu görmezden gelme bahanesini elinden alır.